

İşçi Dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Ekim 2008 • No:7

Krizin Faturası Patronlara!

İnsanlık için en iyi sistem diye propaganda edilen kapitalist sistem büyük bir krizle sarsılıyor. Dünya ekonomisinin büyük bölümüne hükmeden ABD ekonomisi bunalımda. Sadece bu yıl içinde, 11 büyük banka iflas etti. Büyüme oranları düştü ve kredi muslukları kapandı. Yüzlerce milyar doları elinde bulunduran devasa finans kuruluşlarının bir kısmı iflas etti ve bir kısmına da kapitalist devletler el koydu. ABD ile sınırlı olmayan ekonomik kriz, hızla Avrupa ve Asya'yı da etkisi altına almış bulunuyor. Tüm müdahalelere rağmen, giderek büyüyen ekonomik krizin, dünya borsalarında yarattığı ani ve keskin düşüşlerin önü alınmıyor. Güven, istikrar ve büyüme vaatlerinin yerini panik, korku ve endişe almıştır. Çürüyen kapitalist sistem, bir kez daha, tüm dünyayı felâkete sürüklüyor.

Bu krizden en çok zarar görenler ise işçi ve emekçi sınıflardır. Başta Amerika olmak üzere, dünyanın her yerinde işsizlik, hayat pahalılığı ve yoksulluk hızla artmaktadır. Son bir ay içerisinde sadece Amerika'da işsiz kalan işçi sayısı yüzbinlerin üstündedir. Amerikalı işçiler sadece işsiz kalmadılar, aynı zamanda ev taksitlerini ödeyemedikleri için iki milyondan fazla insan evlerini kaybetti. Sağlık, eğitim ve barınma masraflarının artması milyonlarca emekçiyi borç batağına saptırmış bulunuyor. Türkiye'de de durum farklı değildir. Başbakan "bize bir şey olmaz" diyerek işçi-emekçi kitleleri kandırmaya çalışsa dursun, işten atmalar başladı bile. Bursa'da otomotiv fabrikaları üretime ara verdiler. Ford ve Tofaş gibi önemli birçok otomotiv ve metal fabrikasında işçiler ücretsiz izine çıkartıldılar. Birçok fabrikada kriz gerekçesiyle işten atmalar sürüyor. Metal sektöründe süren toplu sözleşme görüşmelerinde patronlar sıfır zam dayatıyorlar. Patronlar sınıfının bugüne kadar süren saldırıları sonucunda, zaten işsizlik artmış, ücretler düşürülmüş, çalışma saatleri fiilen uzatılmış ve esnek çalışma dayatılmıştır. Sağlık ve emeklilik hakkının gasp edildiğini hatırlatmaya gerek bile yok! Aynı şekilde, elektrikten doğal gaza, pirinçten yağa değin her şeye zam yağdırıldığını da... Kriz derinleştikçe, işçi-emekçi sınıfların çalışma ve yaşam koşulları daha da çökmez hale gelecektir.

Patronlar sınıfı ise salya sümük devleti yardıma çağırıyorlar ve hükümetlerden önlem almalarını istiyorlar. ABD ve Avrupa devletleri, patronların imdadına koşuyor; işçi-emekçi kitlelerden vergiler ve diğer yollarla toplanan paralar, batık bankaları ve işletmeleri kurtarmaya ayrılıyor. Bunun anlamı açıktır: krizin faturası bir kez daha işçi ve emekçilere kesilmektedir!

Oysa yaşanan ekonomik krizin sorumlusu işçi-emekçi sınıflar değil, patronlar sınıfı ve onların düzeni olan kapitalizmdir. Özel mülkiyete, patronların doymak bilmez kâr hırsına, durmak bilmeyen rekabetine dayanan kapitalist düzen krizin temel nedenidir. Fakat sermaye sınıfı bu gerçeği gizliyor, yalan söylüyor. Krizin sebebinin birkaç "kötü adam"ın sırtına yıkmaya çalışarak çürüyen sistemini aklamaya çalışıyor. Faturayı ise işçi-emekçi halka kesiyor. Krizin faturası açlık, yoksulluk, savaş ve ölüm demektir. Kapitalizm her krize girdiğinde, savaş makineleri durmaksızın çalışmaya başlamıştır. O ana kadar krizde olan fabrikalar savaşla birlikte yeniden çalışmaya başlamış, halkların tepesine bombalar yağarken, patronların cepleri yeniden tatlı kârlarla şişmiştir. Bu krizde de farklı olmayacaktır, derinleşen kriz, yürümekte olan emperyalist çıkar savaşını daha da alevlendirecektir. İşçi sınıfı, krizin faturasını reddetmeli ve faturayı patronlara ödetmelidir!

Kriz öylesine büyüktür ki, patronlar sınıfının sözcüleri bile "kapitalizmin sonuna mı geliniyor" diye soruyorlar. Aslında onlar korkuyorlar; kapitalist sömürü düzeninin kitlelerin isyanına yol açabileceğini onlar da hissediyorlar. Bu yüzden patronların tüm çabaları, örgütsüz işçi sınıfının uyanmasının, silkinip ayağa kalkmasının önüne geçmek yönündedir. İşçi sınıfı örgütlü bir güç olarak ayağa kalktığında, krizlerin faturasını, emperyalist savaşları, açlık ve yoksulluğu reddettiğinde, patronlar sınıfı kaçacak delik arayacaktır! İşte bunun için, fabrikalardan, işyerlerinden ve mahallelerden başlayarak örgütlenmeliyiz, örgütlülüğümüzü büyütmeliyiz! Sömürünün, yoksulluğun, işsizliğin, savaşların ve krizlerin olmadığı, eşit, özgür ve barış dolu bir dünya mümkündür! Bu işçi sınıfının mücadelesine bağlıdır! **Kapitalizme artık yeter dielim!**

İşyeri Komiteleri

Günümüzde sendikaların tepesine çöreklenen sendikal bürokrasi, işçi sınıfının bu örgütünü tümüyle kontrol ediyor. Bürokrasinin hâkimiyeti altında olan sendikalar, işçi sınıfının haklarını savunmaktan uzak bir görüntü oluşturuyorlar. Sendika üst düzey yöneticilerinin maaşları, işçilerin ücretlerinden kesiliyor ve onların ücretini kat be kat aşıyor. Yüksek ücret alan, altına araba çeken ve patronlarla içli dışlı olan sendika bürokrasisinin çıkarları, işçi sınıfının çıkarlarından farklılaşıyor ve içinden çıktığı sınıfa yabancılaşıyor. Ama buna rağmen, bürokratlar koltuklarında rahatça oturuyorlar.

Bunun en önemli nedeni, işçi sınıfının örgütsüz olmasıdır. İşçi sınıfının örgütlülüğünün temel taşlarından biri de işçilerin taban örgütleridir. Ama ne yazık ki, işçiler bugün bu örgütlülüğün yoksundurlar. Oysa taban örgütlülüğü, sendikaların başına geçenlerin bürokratlaşmasını engelleyecek önemli araçlardan biridir aynı zamanda. Sınıf mücadelesinde hayati değeri olan taban örgütlülüklerinin başlangıç yeri işyerleridir, fabrikalardır.

Taban örgütlülüğü, genel olarak grev-direnış zamanlarında **“grev komitesi”** adıyla ortaya çıkıyor. Oysa mücadele patlak vermeden önce işyerlerinde komiteler oluşturulmalıdır ki, önceden gerekli hazırlıklar yapılabilsin. Taban örgütlülüğünün işyerlerindeki karşılığı olan **“işyeri komiteleri”**, işçilerin hangi taleplerle mücadeleye girişeceklerini belirler ve mücadeleyi yönetir. Komite üyeleri, bir işyerindeki sendikalı veya sendikasız, hangi siyasal görüşten olduklarına bakılmadan, tüm işçilerin katılımıyla yapılan seçimlerle belirlenir. Seçilen üyeler, kendilerini seçen işçilerin iradesini temsil ederler. Kendi temsilcilerini seçen işçiler, seçimden sonra da kenara çekilmezler, sorumluluk almaktan kaçınmayarak komiteyi denetlerler. Bu sayede, bütün işler temsilcilerin sırtına yıkılmaz, işyeri düzeyinde bile olsa bürokratlaşma yaşanmaz. Komite üyeleri sorumluluklarını yerine getiremezlerse, kendilerini seçenler tarafından her an geri çağrılabilirler.

İşyeri komitesi, bütün işleri kendi başına yapmaz. İşyerinde oluşturacağı **“alt komiteler”** aracılığıyla mücadeleyi örgütler ve yönetir. Bu alt komitelerle işçiler arasında bir bölünümün olması sağlar ve işleri takip eder. Mücadelenin her aşamasından bütün işçileri haberdar eder ve önemli kararlarında onaylarına başvurur. Aldığı kararları, üzerinden atlamadan bütün işçilere gerekçeleriyle birlikte anlatarak kavratmaya çalışır. Böylece işçilerin deneyim kazanmasını sağlamış olur. Alt komitelerle koordinasyonu, işyeri komitesi sağlar. Alt komiteleri oluşturarak tüm işçilerin mücadele içinde aktif olarak yer almasını sağlayan işyeri komitesi, işçilerle kurduğu bağların her zaman canlı kalmasına özen gösterir. İşçiler ise bu canlı ilişkiden dolayı komiteyi denetlerler.

İşyeri komiteleri, sendikal örgütlenmenin de temelini oluşturur. Greve çıkılması veya direniş yapılması gerektiğinde, önceden yapılacak hazırlıklar komite tarafından gerçekleştirilir. İşçiler bir yandan hazırlıklarını yaparken patron da boş durmayacaktır; mücadelenin önünü kesmek, işçilerin birliğini bozmak için baskıyı arttıracak ve ayak oyunları yapmak-

tan geri durmayacaktır. Bu nedenle, mücadelenin işçiler lehine sonuçlanması, patronun her türlü tezgâhına karşı işçilerin örgütlü ve hazırlıklı olması sayesinde mümkün olabilecektir.

İşçi sınıfı örgütsüz olduğu için sendikal bürokrasi tam anlamıyla başına buyruk hareket etmektedir. Hatta iyice sınıf işbirliğinin batağına batmış olan bazı sendika yöneticileri adeta patronlar sınıfının işçilerle görüşen temsilcileri gibi davranabilmektedirler. Aristokratlaşmış olan bu sendikacılar, işçilerin değil düpedüz patronların çıkarlarını savunmaktadırlar. Bunun en bariz örneği, işten atılan işçilere, bu sendikacıların utanmadan şu cevabı vermeleridir: “Ama kriz var, ne yapsınlar!” Sendikal bürokrasinin işçilere haber vermeden patronlarla görüşmeler yapması, toplu sözleşme maddelerini işçilere danışmadan kendi başına belirlemesi ve de tabii “satış sözleşmeleri” imzalaması, artık alışılmış bir olay haline gelmiştir.

İşte işyeri komitelerinin bir önemi de burada ortaya çıkmaktadır. İşçilerin kuracağı bu taban örgütleri, işçilerden habersiz yürütülen her türlü görüşmeye ve işçilere tepeden dayatılan her türlü bürokratik karara daha baştan karşı koyarak, sendikal bürokrasinin önüne geçebilirler. İşçilerin bu düzeyde bir taban örgütlülüğünün olması, sendikaların bürokratların eline geçmesini engelleyecektir. Çünkü her şeyden önce bu taban örgütleri, sınıfsal konumundan uzaklaşan ya da sınıftan bütünüyle koparak patronlarla içli dışlı olan sendikacıları alaşağı edecek bir bilinç düzeyine sahip örgütler olacaktır. Ancak böylesine bilinçli bir taban örgütlenmesiyle, yani işyeri komiteleri aracılığıyla sendikal bürokrasiye karşı güçlü bir basınç oluşturulabilir ve sendikal bürokrasinin gelişmesinin hareket alanı daraltılabilir.

Bu düzeyde tam ulaşmamış olsa bile, işçi sınıfının 1980 öncesinde buna benzer “taban örgütleri” yaratma çabası olmuştur. 1970’li yılların sonlarına doğru metalürji sektöründe dalga dalga gelişen grevler esnasında bu tür bir örgütlenmeye tanık olunmuştu. O dönemde madeni eşya sanayii sektöründeki patronlar bir araya gelerek, metalürji işçilerine karşı saldırıya geçmişti. Madeni eşya sanayicilerinin örgütü olan MESS, bu işkolunda çalışan işçilerin kazanılmış haklarını bile geri almaya ve işçileri düşük bir toplu sözleşmeye razı etmeye hazırlanıyordu. Bu işkolunda DISK’e bağlı Maden-İş sendikasının üyesi olan binlerce işçi, MESS’in baskılarına boyun eğmeyeceklerini daha baştan aldıkları bir kararla ortaya koymuşlardı. **“Tabanın söz ve karar sahibi olması”** ilkesinden hareket eden Maden-İş üyesi binlerce işçi, kendi fabrikalarında daha derinlemesine bir örgütlenmeye giriştiler. Sendika temsilciliğinin yanı sıra, fabrika içindeki değişik üretim ünitelerinde de “ünite temsilcilikleri” örgütlediler. Bunun yanı sıra, toplu sözleşme teklifinin hazırlanışından sözleşmenin bağıtlanışına kadar geçecek tüm aşamalarda tabanın aktif denetimini sağlamak üzere **Toplu Sözleşme Komiteleri** kurdular. Maden-İş sendikası toplu sözleşmeyi bu komitelerle birlikte hazırladı ve greve çıkma kararını da binlerce işçiyi temsil eden bu Toplu Sözleşme Komiteleri ile birlikte aldı.

Tarihteki bu ve benzeri deneyler, başta sendikal işyerleri olmak üzere, tüm işyerlerinde taban örgütlülüklerimizi yaratmamızın ve mücadeleyi yükseltmemizin yaşamsal önemde olduğunu gösteriyor bize! ■

Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan Basın Açıklaması

Birleşik Metal-İş sendikası Gebze şubesi, devam eden MESS grup toplu iş sözleşmesiyle ilgili olarak 19 Eylülde Gebze Cumhuriyet Meydanında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Bosal Mimaysan, Yücel Boru, Areva, Kroman Çelik, Akkardan, Makine Takım fabrikalarından işçiler, 8:00-16:00 vardiyasından çıkarak servislerle sendika şubesine geldiler. Ardından kortej oluşturularak, pankart, döviz ve sloganlar eşliğinde Cumhuriyet Meydanına yüründü. Basın açıklamasına Birleşik Metal-İş üyesi 300 işçinin yanı sıra eyleme destek veren Sendikalar Birliği ve ÜİD-DER üyesi işçiler de katıldı.

Basın açıklamasında Birleşik Metal-İş Gebze şube başkanı Erdoğan Özer şunlara değindi: "Toplu iş sözleşmesi yaklaşık 100 bin metal işçisini ilgilendiriyor. Bu kadar işçiyi üç sendika temsil ediyor ama bu üç sendikanın örgütlü oldukları işyerlerini bir tek işveren sendikası yani MESS temsil ediyor. Hal böyle olunca da metal işçisinin ortak mücadele edebilmesi zorlaşıyor ya da birileri zorlaşması

için azami gayret sarf ediyor. Ancak sermaye ortak hareket etmesi gerektiğini hiç unutmadı. Bizler şunu biliyoruz ki mücadele edilmeden hiçbir kazanım mümkün değildir. Ve yine biliyoruz ki ortak mücadeleyi geliştirmedi, birlikte hareket etmeden başarıma şansımız zayıflıyor. He-

le bir de işveren sendikasının koltuk değneği bir işçi sendikası varken, işimizin zorluğu bir kez daha kendini gösteriyor. Metal işçisi ortak mücadele bayrağını yükselttiği zaman neler yapabileceğini gösterdi. 1986 bahar eylemleriyle başlayan süreci 12 Eylül yasalarına rağmen 1990 greviyle bizler yani metal işçileri

taçlandırmadık mı? Neden tarihimize dönüp bakmıyoruz, hangi zorlukları yenerek bugünlere gelmişiz."

Özer daha sonra Birleşik Metal-İş sendikasının hazırladığı TİS taslağının tüm metal işçilerinin taslağı olduğunu vurguladı. Ardından mücadeleyi ortaklaştırmak için tüm metal işçilerine çağrıda bulundu.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Birleşen İşçiler Yenilmezler", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı. ■

Metal İşçileri, Yeni Sözleşmeye Dikkat!

■ Gebze'den bir metal işçisi

MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik-İş sendikaları arasında toplu iş sözleşmesi süreci başladı. Bu, Türkiye'deki **en geniş kapsamlı toplu iş sözleşmelerinden biri** durumunda. Yaklaşık **100 bin** işçiyi kapsamakta. Dolayısıyla 100 bin işçi de sözleşmenin sonucunu merakla beklemekte. İlk tur görüşmelerde işçi sendikaları taleplerini iletiler. Sendikaların istedikleri oranlar birbirlerine yakın oranlardı. Ücretlere %20-25 ve sosyal haklara %40-45 arasında zam istediler. Hazırladıkları sözleşmeyi MESS'e sundular. MESS yönetim kurulu sözleşme süreci başlamadan önce "**bizden yüksek zam beklemeyin**" diye açıklama yapmıştı. Metal işyerlerinde yılın ikinci yarısında "üretimde büyük düşüş yaşandığını" ve "enflasyonun üzerinde bir zam yapmayı doğru bulmadıklarını" söylemişlerdi. Anlaşmak için tüm imkânlarını zorlayacaklarını ve tarafların sağduyulu olmaları gerektiğini eklemeyi de ihmal etmemişlerdi.

Sözleşmeye oturan işyerlerinin yaklaşık %80'i Türk Metal sendikasında örgütlü. Bu durum Türk Metal'i TİS sürecinin belirleyicisi durumuna getiriyor. Türk Metal sendikası üyelerine toplu iş sözleşmesi hakkında en ufak bilgi

vermemektedir. Diğer sendikalarda, hazırlanan bildirimler ve yapılan bilgilendirme toplantıları aracılığıyla üyelere süreç hakkında sınırlı da olsa bir şeyler aktarılıyor, fakat işçilere TİS sürecinde takınmaları gereken tutum hakkında bir yol gösterilmemekte ve bu tarzda bir çalışma yürütülmemektedir. Bu sendikaların **pasif duruşları** Türk Metal'in uzlaşmacılığıyla birleşince işçilerin umdukları sonuçlar tabii ki çıkmayacak. Nitekim 2006-2008'de imzalanan sözleşme sendikaların hazırladıkları taslakların ve beklentilerin **çok altında rakamlara** bağlanmıştı.

MESS sadece yapılacak olan zamların düşük tutulmasında ısrar etmekle kalmayacak, **işverenlerin temsilcisi** olarak masada olacağı için işçi sınıfının bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımlara da saldıracaktır. Bir önceki sözleşmede **esnek çalışmayı** dayatmıştı. Bu sözleşmede de bunun için bastıracaktır. Nitekim Birleşik Metal-İş sendikası'ndan yapılan açıklamada zam oranının yüksek tutulup esnek çalışmanın dayatılabileceği uyarısında bulunuldu.

Bizler sendikaların kendi örgütlülüklerimiz olduklarını unutmamalı, **militan sınıf sendikacılığı** doğrultusunda sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. TİS süreçlerini, mücadele süreçlerine çevirmeliyiz. Metal işçisi arkadaş, bu senin alın terindir, **alın terine sahip çık.** ■

TÜİK'e Göre Açlık Sınırı 255 YTL!

■Mersin Üniversitesinden ÜİD-DER'li bir öğrenci

TÜİK'in 2008 açlık ve yoksulluk sınırı ile ilgili açıklamalarına göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 255 YTL, yoksulluk sınırı ise 660 YTL. Bir kişinin günlük karın doyurma parası 2,12 YTL imiş ve bu hesaba kira, ulaşım, elektrik vb. harcamalar da eklenince günlük 5,50 YTL bir kişiye yetebilmekteymiş!

Oysa geçen yılın aynı ayına oranla bir ailenin gıda harcamaları 102 YTL artmasına rağmen asgari ücret artışı 54 YTL'de kalmış durumda. Sanayi bakanı bile **"kuşkusuz böyle bir parayla, ben de, kalkıp geçinilebilir diye bir şey söyleyemem"** demek zorunda kaldı. Ramazan ayı sürecinde her şeyin fiyatı biraz daha katlanırken, yoksulluğa mahkûm edilmiş insanlarımız küçük bir koli içindeki kurtlu makarnalarla, bozuk reçellerle, ne olduğu belirsiz çaylarla, unlarla kandırılmaya çalışılıyor.

Hâlbuki sefalet içindeki emekçi kitleler, onları bu duruma düşürenlerden sadaka beklemek yerine **haklarımız için savaşmak zorundadırlar**. Bu da ancak örgütlü mücadele ile gerçekleşir. Bir araya gelerek sınıfımızı belirlemeli, **haklarımızı öğrenmeli ve bunun için mücadele etmeliyiz**.

Enflasyonun yükü emekçi kitlelerin sırtına binerken, kazanılmış bütün haklarımız elimizden bir bir alınırken, güya "sosyal" yardımlarla gözlerimiz boyanmamalı. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, bunun bilincine varmalıyız. Bizleri açlığa sürükleyen sermaye sınıfının saltanatına son vermek için örgütlü mücadeleye katılmaktan başka yol yok.

**Örgütlüysek Her Şeyiz,
Örgütsüzsek Hiçbir Şey!**

AKS Otomotiv'de Sendikalaşma Mücadelesi Devam Ediyor

■Aydınli'dan bir işçi

Tuzla yan sanayide bulunan **AKS Otomotiv** fabrikasında uzun zamandır sendikalaşma mücadelesi devam ediyor. İşyerinde yaşanan sıkıntılar şunlar: zamların geciktirilmesi, fazla mesailerin yoğun olması, iş kazalarının çok olması, işçi sayısının artması ile birlikte yemekhanenin ve tuvaletlerin yetersiz kalması, yol parasının ve servisin bulunmaması vb. Yaklaşık 80 kişinin çalıştığı fabrikada 60 işçi **Birleşik Metal-İş Sendikasına** üye oldu. Çalışma Bakanlığından yetkinin gelmesi ile birlikte patron yetkiye itiraz davası açtı. Bunun yanında sendikanın işkolunun fabrikanın işkoluna uymadığını gerekçe göstererek işkolu itiraz davası da açtı. Bu süreç halen devam ediyor.

Örgütlenmeyi yok etmek için patron çeşitli yollara başvuruyor. Tüm çalışanların ücret ödemelerini geciktiriyor. Ayrıca, sendikasız çalışan işçilerin ücretlerine "iyileştirme" adı altında çeşitli zamlar yaparken,

sendikalı işçilere hiçbir zam yapılmıyor. Bunların yanı sıra **patron örgütlülüğü parçalamak için işçilere sendikadan istifa etmeleri için para teklifinde bulunuyor**. Bunların hiçbirine kanmayan işçiler, örgütlenmeye devam ediyorlar. ■

Unilever Direnişi ve E-Kart Grevi Devam Ediyor

26 Mayıstan itibaren direnişte olan Unilever taşeron işçilerinin onurlu mücadelesi devam etmekte. 4 aydır direnişte olan Unilever işçilerini ÜİD-DER'li işçiler olarak **ziyaret ettik**. Direnişteki işçi arkadaşlar yaşadıkları süreci bizlerle paylaştılar. İşçi arkadaşlar özellikle Gebze'deki sendikaların tutumundan şikâyetçi olduklarını dile getirdiler. Gündüzleri iki milyona yaklaşan işçi nüfusuyla muazzam işçi barındıran bir yer olan Gebze'deki sendikaların, direnişlerine karşı **duyarsız kalmalarından** özellikle bahsettiler. Gebze'deki mevcut sendika üyelerinin direnişlerinden haberdar olmadığını ve aslında tam tersi olması gerektiğinden bahseden işçiler **"kitlesele katılımlarla bizi desteklemeye gelseler, direnişimiz daha da güçlenir"** diyorlar. Lever'de örgütlü olan Petrol-İş sendikasının kendilerini daha fazla desteklemesi gerektiğini vurgulayan işçiler, ortak hareket edilmesi gerektiği ve Petrol-İş sendikasında örgütlü

Lever işçilerinin de direnişlerini desteklemesi, üretimden gelen güçlerini kullanmaları gerektiğini dile getirdiler.

Unilever direnişçilerine **İşçi Dayanışması** bültenlerimizi verip onlarla vedalaştıktan sonra, grevdeki E-Kart işçilerine doğru yola çıktık. Bizleri **grevlerinin 101. gününde** karşılayan grev gözcüsü işçi arkadaşlar grevlerinin başarıya ulaşması için inatla mücadelelerini sürdürdüklerini söylediler. Grevin ilk gününden bugüne bakıldığında önemli yol kat ettiklerini ve daha da çalışıp içerdeki arkadaşlarını bu mücadeleye katmaları gerektiğini belirten E-Kart işçileri, mücadelelerini zaferle sonuçlandırana kadar kararlılıkla tüm zorluklara göğüs gereceklerini dile getirdiler.

Gebze'deki E-Kart grevi ve Unilever direnişi devam ediyor. **Yüz günü aşan** bu grev ve direnişe karşı Gebze'deki ve civar bölgelerdeki işçilerin duyarlılığını arttırmamız gerekiyor. Gebze'deki sendikalı işçilerin bile bölgede yaşanan grev ve direnişlerden habersiz olduğunu, sendikaların başındaki bürokratların ise işçilerin duyarsızlığından şikâyet edip mücadeleciler işçilerin de umudunu kırmaktan başka bir şey yapmadıklarını düşündüğümüzde, sınıf bilinçli işçilere düşen görev daha bir yakıcılık kazanıyor. ■

HSGG Platformu Yeni Sosyal Güvenlik Yasasını Protesto Etti

İşçilerin mevcut haklarını büyük ölçüde kırpacak olan SSGSS yasa 1 Ekimden itibaren yürürlüğe girdi. Yasaya karşı tepkilerini dile getiren Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek (HSGG) Platformu bileşenleri 24 Eylülde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Belediye-İş sendikası önünde toplanan emekçiler, dövizler ve sloganlarla, Unkapanı'ndaki Sosyal Güvenlik Kurumuna kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yürüyüş boyunca sık sık "Hükümet yasayı al başına çal!", "Herkese sağlık güvenli gelecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Hükümet istifa!", "Kurtuluş yok yek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını platform adına KESK dönem sözcüsü okudu. Açıklamada, **"yeni SSGSS yasa, Tepecik Hastanesinde 13 bebeğin öldürülmesidir, her tarafı yanık içinde olan bir çocuğun hastanede hiç müdahale edilmeden 1 saat boyunca bekletilmesidir"** denildi.

Basın metni okunduğu sırada polisin saldırgan tutumu gerginliğe neden oldu. Toplanılan alanın darlığı nedeniyle yolun kenarına taşan kitle, trafik akışına engel olduğu gerekçesiyle polis tarafından taciz edilince gerginlik yaşandı. İstanbul Tabip Odası Yöneticisi Nazmi Algan'ın polis tarafından zorla kenara itilmesini kitle "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla protesto etti. ■

Ankara Üniversitesinde İşçi Boykotu!

■ Gazi Üniversitesinden bir öğrenci

25 Eylül Perşembe günü, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü yemekhanesinde çalışan işçiler taşeron TADAL Şirketinin haksızlıklarına karşı bir eylem başlattılar. Eylem, öğrencilerin, öğretim üyelerinin ve diğer üniversite çalışanlarının da boykot kararıyla katılması üzerine, Ziraat Fakültesi ve Gölbaşı yerleşkesi dışındaki yemekhanelerde yemek verilmemeye başladı. Boykotun sebebi, önceden haber verilmeden işçilerin yerlerinin değiştirilmesi, fazla mesailerin ücretlerinin verilmemesi, işçilere yönelik küçümseyici ve onur kırıcı davranışların olması, Ankara Üniversitesi Rektörlüğü'nün (asıl işveren olarak) sorumluluklarını yerine getirmemesi idi.

Bu boykot sürecinde 15 işçi işten atıldı. Bunun üzerine, işçiler ve öğrencilerin oluşturdukları Ankara

Üniversitesi Meclisi, talepleri yerine getirilinceye dek boykota tüm fakültelerde devam kararı aldı. Talepler şunlardı: **1)** İşten atılan işçilerin geri alınması, **2)** İşçilerin sürgün edilmesine son verilmesi, **3)** Fazla mesai ücretlerinin ödenmesi, **4)** İşçilere yönelik hakaretlere son verilmesi, **5)** Rektörlüğün sorumluluklarını ye-

rine getirmesi, **6)** Kaliteli, sağlıklı ve doyurucu yemeklerin çıkması.

İşçilerin kararlılığı ve diğer çalışanların ve öğrencilerin desteği nihayet sonuç verdi. Eylem 13 Ekimde, rektörlüğün işçilerin tüm taleplerini karşılamayı kabul etmesiyle sona erdi ve böylece kazanan işçiler oldu. ■

Marx'ın "Hayaleti" New York Sokaklarında!

25Eylülde New York borsası önünde değişik sektörlerin sendika liderlerinin ve işçilerin katıldığı protesto gösterisine yüzlerce işçi katıldı. Ulaştırma sektörü işçileri, makinistler, öğretmenler ve diğer emek örgütleri, hükümetin ABD borsasına kefil olma planlarını protesto ederek işçi sınıfının taleplerini haykırdılar.

Hükümet, kapitalist ekonominin büyük çöküşünü engellemek üzere finans kurumlarının batık kredilerine kefil olacağını açıkladı. Bu finansal kurtarma operasyonu için 700 milyar dolarlık bir ek bütçe oluşturulması hedefleniyor. Kapitalist düzen her krize girdiğinde, dev bankaları ve tekelleri kurtarmak için işçi sınıfının cebine el atar. Şimdi de ABD kapitalizmi Amerikan işçi sınıfına acı ilaç içirmeye hazırlanıyor. Doğrudan ya da dolaylı olarak Amerikan işçilerinin cebinden çıkacak olan 700 milyar dolar, bankalara, finans kurumlarına ve kredi borcunu ödeyemeyen şirketlere peşkeş çekilecek. Kriz vesilesiyle milyonlarca işçi yoksullaşırken patronlar kurtarılacak, bazıları daha da zenginleşecek.

New York kenti Merkezi Emek Konseyi, hükümetin planlarına karşı bir bildiri hazırlayarak eylem çağrısı yaptı. Hazırlanan bildiride dile getirilen taleplerden bir kısmı şöyle:

- İşçi ailelerinin mortgage kredisi ile aldığı evlere el konulmasın!
- 700 milyar dolarlık fonun yönetimini bağımsız bir kurum üstlensin! Bu fon şeffaf olmalı ve nasıl kullanıldığı kamu denetimine açık olmalı!
- Şirket CEO'larının Yükselişine Son! Şirket yöneticilerinin kurtarma fonundan çıkar elde etmesini engellemek üzere yetkilerine sınır konsun!
- Bush Vergileri İptal Edilsin! Para, batan şirketleri kurtarmak için değil, köprü ve yol gibi altyapı yatırımları ve eğitim, sağlık, ulaşım gibi kamu hizmetleri için harcanсын!
- Wall Street'in Günahlarını Wall Street Ödesin!
- Yağmacılar yakalansın! Finans kurumlarındaki yozlaşma ve rüşvet soruşturulsun!

Amerikalı sendika liderleri yaptıkları açıklamalarda, Bush hükümetinin borsa krizinin faturasını işçilere ödetmek istediğini, milyonlarca işçinin ödediği vergilerin Wall Street'in kurtarılması için kullanılmaması gerektiğini belirttiler. Protesto gösterisine katılan işçiler, krizin faturasını ödemek istemediklerini haykırarak, paranın, eğitim, sağlık ve bedelsiz konut projelerine harcanması yönündeki taleplerini dile getirdiler.

Milyonlarca Amerikan işçisi ev sahibi olabilmek için kredi kurumlarına borçlu olarak yaşıyor. Çoğu işçi kredi borcunu ancak 65 yaşında emekli olduğunda aldığı ikramiye ile kapatabiliyordu. İşsiz kalan ve 6 ay boyunca kredi taksitini ödeyemeyen işçiler evsiz kalarak sokağa atılıyor. Şimdiden 2 milyon işçi evini kaybetmiş bulunuyor. 10 milyon işçi ailesi evlerini kaybetme tehdidi altında yaşıyor. Dolayısıyla işçilerin evlerine el konulmaması talebi milyonlarca işçi ailesini doğrudan ilgilendiriyor. ■

Almanya: Hastanelerimize Dokunmayın!

Alman hastanelerinde çalışma koşullarının kötüleşmesini protesto eden 130 bin gösterici, 25 Eylülde, Berlin'de kitleli bir gösteri düzenledi. Bu aynı zamanda, kamu çalışanlarının, hekim örgütlerinin ve işçilerin, muhafazakâr Alman hükümetini protesto etmek için ortak olarak düzenledikleri ilk eylemdi. Burjuva politikacılar, sağlık hizmetlerinin 24 saat kesintisiz sürdürülebilmesi için hastanelere gerekli bütçeyi ayırmayı reddediyorlar. Devlet hastanelerinin üçte biri, bütçe yetersizliği nedeniyle hizmet veremez duruma gelmiş bulunuyor. Sağlık hizmetlerinin kalitesinin düşürülmemesi için 7 milyar euro bütçe ayrılmasına ihtiyaç varken, hükümet sadece 3 milyar euro ayırmayı planlıyor.

İşçi örgütleri, Almanya'da hastanelerin özelleştirilmesi ve çalışanların iş koşullarının ağırlaşması ile birlikte kaliteli sağlık hizmetinin artık verilemediğini belirtiyorlar. Son yıllarda 100

bin sağlık emekçisi işini kaybetti. Oysa sağlık hizmeti alanların sayısı on yıl öncesine göre 1 milyon kişi arttı.

Almanya'daki işçi örgütleri şu şiarları öne çıkarıyorlar: "Sağlığımız ticari mal değildir! Kaliteli sağlık hizmeti temel insan hakkıdır!"

Türkiye'de işçiler, Almanya'daki sağlık ve sosyal güvenlik hakkına hep imrenerek bakmıştır. Bu hakların Alman devleti tarafından işçilere bahsedilen ayrıcalıklar olduğu sanılmıştır. Oysa bu haklar, işçi kitlelerinin militan mücadeleleri sayesinde kazanıldı ve ancak mücadele ile sürekliliği sağlanabilir. ■

Güney Kore: Kia İşçileri Kazandı

Güney Kore'nin Hyundai Motor'dan sonra ikinci büyük otomotiv işletmesi olan Kia Motors şirketine ait fabrikalarda çalışan işçiler, aylardır sürdürdükleri mücadeleyi kazanımla sonuçlandırmayı başardılar. Sendika üyesi 30 bin işçinin %96'sının katıldığı oylamada işçilerin %77'sinin onay vermesiyle sendika toplu sözleşmeyi imzaladı.

Sözleşmeye göre taban ücretler ve ek ödemeler %5,6 oranında yükselecek, normal ücretlerin dışında her bir işçiye yaklaşık 3 bin dolarlık ödeme yapılacak, ayrıca yılda bir defa üç maaş tutarında ikramiye ödenecek. Şu anda günde 20 saat çalışan fabrikalar, Eylül 2009'dan itibaren 17 saat çalışacaklar. Buna paralel olarak iş saatleri düşürülecek ve işten çıkarmaya gidilmeyecek.

Kia işçileri 2 Temmuzdan bu yana 8 kez kısa süreli ya da kısmi grev gerçekleştirmiş, Kia Motor yönetimi grevler yüzünden 16.676 adet daha az aracın üretildiğini açıklamışlardı. ■

Hindistan: Beyaz Perdenin Arkası Grevde

Hindistan'ın Bombay kentinde, sinema endüstrisinin merkezi durumundaki Bollywood'da 140 binden fazla işçi çalışıyor. Aylardır prodüksiyon (yapımcı) şirketlerinden ücretlerini alamayan teknisyenler, ışıkçılar, senaryo yazarları, kameramanlar ve oyuncular nihayet grev kararı aldılar. Tüm film stüdyoları kapandı, yapımı devam eden 100'den fazla filmin çekimleri durdu. Ücretlerini alana kadar grevi kararlılıkla sürdüreceklerini, pek çoğunun sözleşmesiz ve ağır koşullar altında çalıştırıldıklarını, sık sık iş kazalarının yaşandığını açıklayan sinema emekçileri, çalışma süresinin bazen kesintisiz 30 saate vardığını belirtiyorlar. Çoğunluğu ışıkçılardan oluşan ve yaklaşık 35 bin film emekçisinin örgütlendiği sendikanın lideri Preamsingh Thakur, 1 Ekim itibarıyla grevin başladığını ve üyelerinin greve tam katılım sağladığını açıkladı. Grevle birlikte televizyon kanalları yayın akışlarından canlı yayınları ve reality şovları kaldırmak zorunda kaldı. Hindistan'da bu sektörde örgütlü irili ufaklı 20 kadar sendikal örgüt var ve hepsi de greve tam destek veriyor. Bollywood 50 yıla yaklaşan tarihinin ilk grevini, Hint film endüstrisinin uluslararası başarılar kazandığı bir dönemde gerçekleştiriyor.

Burjuvazi, sinema perdesinden ve televizyon ekranlarından bizlere parlak dünyalar izletirken, perde arkasında ter döken binlerce emekçiyi çoğu zaman aklımıza bile getirmiyoruz. Dünyadaki prodüksiyon şirketleri milyarlarca dolar para kazanırken, perde önünde ünlü oyuncuların küçük bir kısmı zengin bir yaşam sürerken, filmlerin asıl yaratıcıları olanlar, film stüdyolarını inşa eden işçiler, ışıkçılar, kameramanlar, dublörler, teknisyenler, montajcılar, başrolde oynamayan yüzlerce oyuncu, yani geri planda ter döken onbinlerce emekçi kardeşimiz acımasızca sömürülüyor. Dünya üzerinde varolan her sektörde, işçi sınıfının alın terinin olduğunu bir an

bile aklımızdan çıkarmamalıyız. ■

Yunanistan: Gazetecilerin Grevi Haber Akışını Durdurdu

Yunanistan'da gazeteciler 1 Ekimde 24 saatlik bir grev gerçekleştirdiler. Tüm radyo ve televizyon kanallarında yayın akışı dururken, grev hükümetin basın bürosunu da vurdu. Hükümetin emeklilik reformunu protesto eden emekçiler, çalışma bakanının "büyük başarı" olarak ilan ettiği yasa değişikliklerine başarılı bir grevle cevap verdiler. Yeni yasaya karşı, avukatlardan doktorlara, Telekom işçilerinden banka çalışanlarına dek hemen her sektördeki çalışanlarca örgütlenecek iş durdurma eylemleri ve genel grevlerle mücadele verilecek. Hükümet, emeklilik sisteminin çöktüğünü bahane ederek çıkardığı yeni yasa ile emekli maaşlarını azaltmayı hedefliyor. ■

İran: Dünya Öğretmenler Günü Hazırlığına Polis Saldırısı

Herkesin eğitim alma hakkını savunan dünyadaki öğretmen sendikalarına üye milyonlarca eğitim emekçisi, her yıl 5 Ekim tarihinde Dünya Öğretmenler Günü'nü kutluyor. İran'da da öğretmen sendikalarının aktivistleri, 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nü kutlamak üzere yapacakları etkinlikleri konuşmak için 1 Ekimde bir toplantı düzenlediler. Ne var ki toplantının düzenlendiği salonu istihbarat ajanları ve polis kuşattı. Toplantının ardından yasadışı bir biçimde gözaltına alınan öğretmenler, polis merkezine götürülerek işkenceden geçirildi. Öğretmenlerin bir kısmı dövüldükten sonra serbest bırakılırken, İran İçişleri Bakanlığına uluslararası öğretmen sendikalarından tepkiler yağdı. İran rejiminin işçi sınıfının her tür etkinliğine şiddetle saldırması, rejimin duyduğu korkunun dışı vurumudur. ■

Darbeye ve Darbecilere Karşı Alanlardaydık

ÜİD-DER, fabrikalarda, işçi semtlerinde, sendikalarda, grev ve direnişlerde, işçi sınıfının bağımsız çıkarları temelinde, örgütlü mücadeleyi ve sınıf dayanışmasını hayata geçiriyor. Biliyoruz ki, örgütlü mücadele ve sınıf dayanışması olmadan sermaye sınıfının saldırıları, yani sendikasızlaştırmanın, esnek çalıştırmanın, düşük ücretlerin, ağır çalışma koşullarının, iş cinayetlerinin, yoksulluk ve krizlerin önü alınamaz. Haklarımızı korumanın ve yeni haklar kazanmanın yolu, örgütlü mücadeleden geçiyor. ÜİD-DER, işçi sınıfının tarihsel deneyimleri ışığında işçilere, disiplinli ve sabırlı çalışma tarzını aktararak örgütlenme ve mücadeleye güç veriyor.

İstanbul ve Ankara'da düzenlenen 12 Eylül karşıtı mitinglerde ÜİD-DER kortejlerinde kadın ve erkek işçilerin coşkusu, kararlılığı ve sınıfsal öfkesi vardı. Derneğimiz, "12 Eylül'ün Hesabı Sorulacak - Faşizme Karşı Sınıf Cephesi", "Başka Bir Ulusu Ezen Ulus Özgür Olamaz", "Kapitalist Sömürüye, Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt" pankartlarıyla mitingde yerini aldı.

Kadıköy'deki kortejimizde, direnişte olan **Marport Liman** işçileri, **AssisTT** çağrı merkezi işçileri, **Toki** işçileri ve **Başbüyük** yıkımlarına direnen emekçilerin yanı sıra çeşitli işyerlerinden deri, tersane, tekstil, matbaa, sağlık, gıda, metal ve otomotiv işçileri de yerlerini aldılar. Miting boyunca faşizme karşı sınıf cephesini yükseltmek gerektiği ve faşizmi ancak örgütlü işçilerin ezebileceği gerçeği, pankartlar, dövizler ve sloganlarla dile getirildi. Tuzla'daki iş cinayetlerine, ağır çalışma koşullarına, işsizliğe, esnek çalıştırmaya, sendikasızlaştırmaya ve mezarda emeklilik gibi nice saldırıya, ancak örgütlü mücadeleyle karşı durulabileceği hep birlikte haykırıldı.

ÜİD-DER, işçi sınıfının tarihini, mücadele deneyimlerini, şubelerinde gerçekleştirdiği eğitim etkinlikleri ve seminerlerle bugünün işçilerine aktarmaya devam ediyor. Esenler ve Gebze şubelerimizde düzenlenen 12 Eylül konulu **İşçi Öz-Eğitim** etkinliği slaytlar, marşlar ve şiirler eşliğinde gerçekleştirildi. Etkinliğe katılan bir işçi arkadaşımızın ifade ettiği şu sözler oldukça anlamlıydı: "Ben ÜİD-DER'e teşekkür ediyorum. Yaptığı etkinliklerle olsun, dernekdeki sohbetlerle olsun bu darbenin ne amaçla ve aslında kime karşı yapıldığını bize öğretti. Bugün ise artık bu öğrendiklerimizi işçi arkadaşlarımıza anlatma zamanı... Her şeyi öğrenmeliyiz, bize kan kusturanların defterini dürmeliyiz. Çözüm örgütlü mücadelede."

ÜİD-DER Gebze şubesinde ise, **Ödediğimiz Vergiler Nereye Gidiyor** konulu bir seminer gerçekleştirildi. Seminere işçilerin yoğun bir katılımı oldu. Seminere direnişte olan **Mar-**

port Liman işçileri de katıldı. Slaytlar eşliğinde yapılan sunumdan sonra tartışma kısmına geçildi. Bu bölümde, ödediğimiz vergilerin devlete, yani sermaye sınıfının cebine nasıl aktarıldığı tartışıldı. Fabrikadaki sömürü yetmiyormuş gibi ücretlerimizden kesilen vergilerle nasıl soyulduğumuz gözler önüne serildi. Tartışma kısmında işçi arkadaşlar bilinçlenmek, örgütlenmek ve mücadeleyi büyütmek gerektiğini dile getirdiler. Kazanca göre artan oranlı vergi talebi, yani asıl patronlardan vergi alınması gerektiği dile getirildi.

Tuzla Organize Deri Sanayiinde çalışan deri işçileri, Aydınli şubemizde **Deri İşçilerinin Sorunları** başlıklı bir etkinlik düzenlediler. Kazlıçeşme deri işçilerinin sendikalaşma mücadelesinin anlatıldığı **Çark** filminin ardından deri işçileri, yaşadıkları sorunları ve örgütlü mücadeleyi nasıl büyütmek gerektiğini tartıştılar. Militan sınıf sendikacılığı anlayışına sahip çıkarak örgütlenmek, genç deri işçilerini kazanmak ve fabrikalarda bölünmüşlüğe karşı ortak mücadele vermek gerektiğine vurgu yaptılar.

Birçok sektörde çalışan işçileri ortak etkinliklerde bir araya getiren ÜİD-DER şubeleri, işçiler arasında ortak mücadele ve dayanışma etkinliklerine müzik, şiir dinletileri ve futbol maçlarıyla da devam ediyor. Bostancı ve Aydınli şubelerinde hafta sonu gerçekleştirilen futbol karşılaşmaları, rekabet ve hırs yerine, dayanışma ve kolektivism kültürünü paylaşmaya vesile oldu. Aydınli şubemizde gerçekleştirilen müzik ve şiir dinletisine otomotiv sanayiinden tersanelere, inşaat sektöründen gıda sektörüne, büro işçilerinden tekstil işçilerine kadar çeşitli sektörlerden işçi arkadaşlarımız katıldı. Sınıf kürsüsünün de yer aldığı etkinlikte, TOKİ işçileri sorunlarını bizlerle paylaştılar.

İşçi Dayanışması bültenimizi fabrika ve sanayi bölgelerinde işçilere dağıtmaya devam ediyoruz. Çeşitli işçi bölgelerinde dağıttığımız bültenimizin her sayısında yer alan işçi mektuplarına, grev ve direniş haberlerine işçilerin ilgisi artıyor. Grev ve direnişte olan işçilerle dayanışma ziyaretlerimiz de düzenli olarak devam ediyor. Direnişte olan **Marport Liman, AssisTT, E-Kart** ve **Unilever** işçilerini ziyaret ederek işçi kardeşlerimizle bir kez daha mücadele deneyimlerini ve dostluğu paylaştık ve engellerin nasıl aşılacağı üzerine tartıştık.

İddia edilenin aksine ne işçi sınıfı ne de onun mücadelesi öldü. Kimi mücadeleler yenilgilerle sonuçlansa da sınıf mücadelesi durmuyor. Biz bilinçli işçilere düşen görev, işçi sınıfına yitirdiği tarihsel hafızayı yeniden kazandırmak, daha fazla işçiyi örgütlü mücadeleye çekmek ve bu güçle işçi hareketine doğru temellerde yön vermektir. ■

“Ateşkes”

■ Gazi Mahallesinden bir tekstil işçisi

UID-DER Gazi Temsilciliğinde **Ateşkes** adlı filmi izledik. Film 1914’de **1. Dünya Savaşında** yaşanan bir olayı anlatıyor. Filmde askerler kendi aralarında kısa bir süreliğine de olsa savaşı durduruyorlar. İlk olarak cepheye karşılıklı şarkı söylüyorlar. Hep birlikte aynı şarkıyı. Bunların olması doğal değil, çünkü cepheye savaşmak için geliyorlar, karşılıklı şarkı söylemeye değil! Ama cephedeki askerler bakıyorlar ki, karşı cephedeki diğer askerlerin hiçbiri kendilerinden farklı değil; yaşamları aynı, benzer işlerde çalışıyorlar, hepsi de sevdiklerini özleyiyorlar. Kârlarına kâr katmak, daha çok toprak sahibi olmak, yeni pazarlar elde etmek için onları savaşmaya gönderenlerse güzel evlerde, köşkerlerde oturmaya devam ediyorlar ve lüks içinde bir yaşam sürdürüyorlar.

Bugün bizi de bu oyunlara getirmek istiyorlar. Ama biz bu oyunlara gelmeyeceğiz. Bu kirli oyunlar bize acı, açlık, yoksulluk, yokluk, ıstıraptan başka bir

şey vermeyecek. Cepheye savaşınca bize toprak vermiyorlar, bir kâr elde etmiyoruz, aksine canlarımızı ortaya koyuyorlar.

Günümüzde de bir savaş sürecinden geçiyoruz. Bu savaşlarda kimin tarafında olmalıyız? Bizimle beraber aynı yaşamı sürdüren sınıf kardeşlerimizin yanında olmalıyız. Nereli olduğu, hangi dilde konuştuğu, dininin ne olduğu, teninin ne renk olduğu önemli değil. Önemli

olan bizimle aynı kaderi, aynı yaşamı paylaşan işçi kardeşlerimizin yanında olmak. Beraber olursak bu savaşları durdurabiliriz. Biz birlik olmazsak bataklığa düşeriz. Bu yüzden demeliyiz ki, **“Emperyalist ve Haksız Savaşlara Hayır!”**

İki sınıf var: Patronlar sınıfı, bir de işçiler sınıfı! Bu yüzden sınıfını bil safâ gel, çünkü sen de bir işçisin! ■

UID-DER’de “Santiago’da Yağmur” Filmini İzledik

Latin Amerika’nın güneyinde yer alan, dar ve uzun bir coğrafyaya sahip bir ülke olan Şili’de, 1970 Eylülünde halk seçime gitmiş, Sosyalist Salvador Allende’nin **Halk Birliği** (Unidad Popular) hükümeti seçimden %36,3 oy alarak galip çıkmıştı. Allende hükümeti iktidara geldiğinde birçok alanda reformlar yapmıştı; bakır madenleri devletleştirilmiş, yoksul köylülere toprak verilmiş, eğitim ve sağlık alanında ciddi reformlar yapılmış, işçi çocukları için kreşler kurulmuş, tüm çocuklara her gün ücretsiz süt dağıtımı yapılmıştı vs. Özellikle bakır madenlerinin tümünün devletleştirilmesi ve diğer yenilikler Şili burjuvazisini çılgına çevirmiş, CIA’nın da büyük desteğiyle provokasyonlarını hayata geçirmişti. O dönemde Şili’nin önemli madenlerini ABD emperyalizminin **Anaconda** ve **Kennecott** tekelleri işletiyordu. Bunlar Allende hükümetini alaşağı etmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

İşte Tuzluca’yı’da, Şili’deki faşist askeri darbeyi konu edinen **“Santiago’da Yağmur”** adlı filmi izledik. Film başlamadan önce, derneğe gelen dostlarımızla yaptığımız çalışmalar hakkında sohbetler ettik, çalışma hayatımız ve yaşadığımız sıkıntılı süreçler hakkında payla-

şımlarda bulunduk. Film, katılımcı dostlarımıza ve bizlere 12 Eylül faşizminin karanlık sahnelerini hatırlattı. Filmin sonunda yaptığımız sohbette, o dönemi yaşayan işçi ağabeylerimizin, faşist darbenin işçi sınıfını ve halkı ne hale getirdiğini genç arkadaşlarımıza anlatmaları son derece anlamlıydı. ’80 öncesinde yaşanan mücadelede birçok eksik yanlar olduğundan ve en önemlisi de işçi sınıfının doğru bir önderliğe sahip olmadığından bahsedildi.

Katılımcı dostlarımızı UID-DER’in önümüzdeki etkinliklerine davet etmeye, genç işçi kuşaklarımızı işçi sınıfının bilinciyle donatmaya devam edeceğiz.

Faşist Darbelerin Hesabını Örgütlü İşçi Sınıfı Soracaktır!

■ Mamak’tan bir işçi

Aydınlı'da Şiir ve Müzik Dinletisi

■Aydınlı'dan bir işçi

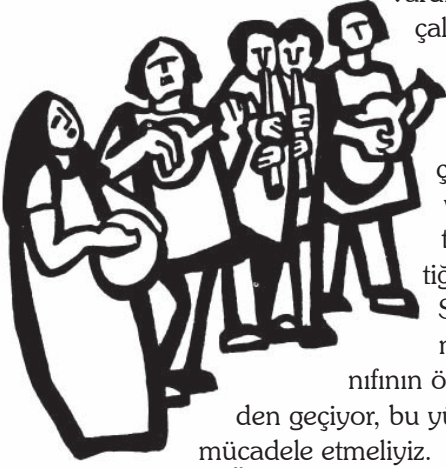
UİD-DER Aydınli temsilciliğinde şiir ve müzik dinletisi etkinliği düzenledik. Otomotiv sanayiinden tersanelere, inşaat sektöründen gıda sektörüne, büro işçilerinden öğrencilere kadar çeşitli sektörlerden işçi arkadaşlarımız katıldı etkinliğimize. Bir sunum eşliğinde müzik ve şiirlerin okunduğu bir etkinlikti bu. Sonunda da kısa bir sınıf kürsümüz oldu. Sınıf kürsüsünde, işçiler, yaşadıkları sorunları ve bunlara karşı neler yapılması gerektiğini, mücadelenin ve örgütlenmenin önemini anlattılar.

Etkinlikten sonra, dernekteki işçi arkadaşlarımızın bir maçı vardı ve hep birlikte bu maçı izlemeye gittik. Yağmura inat dostluk ve dayanışma içinde maçımızı yaptık. Maç sonrası derneğe gelip bir yorgunluk çayı içerken sohbet ettik. Aramızda TOKİ'de çalışan işçi arkadaşlar

vardı. İnşaat sektöründe çalışan arkadaşların diğer sektörlerde çalışan işçi arkadaşlarla ortak birçok sorunları olduğu ve mücadelenin ortaklaştırılması gerektiği üzerinde durduk. Sorunların çözümünün tek yolu işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden geçiyor, bu yüzden de örgütlenip mücadele etmeliyiz.

Örgütlüysek Her Şeyiz

Örgütsüzsek Hiçbir Şey! ■

Fabrika Önünde Bülten Dağıtımı

■Bir matbaa işçisi

İşçi Dayanışması bültenimizin 6. sayısını Cevizli'de bulunan **Diktaş iplik fabrikası** önünde dağıttık. Vardiyadan çıkan ve servislerin önünde bizleri gören kimi işçiler şaşırıldı ve meraklandı, kimileri ise daha önce görmenin rahatlığı ile bizlere doğru yöneldi. Servisler kalkmadan her işçiye bülten vermek, konuşmak için harekete geçtik. Yorgun argın gelen işçi kardeşlerimize bültenimizin içeriğinden, işçi mektuplarından ve mücadele haberlerinden bahsettik.

Kimi işçilerin "bu fabrikada böyle şeyler olmaz" diyerek karamsarlığıyla, kimisinin ilk kez böyle bir faaliyet görmüş olmanın şaşkınlığıyla, kimisinin de ilgisiyle karşılaştık. Bülten ve çalışmamıza ilgi gösteren işçi arkadaşlarımıza derneğimizin adresini verip, etkinliklerimize davet ettik. Ne kadar çok işçi kendisine, sınıfına ve mücadeleciler işçi örgütlerine güven duyup ilişkiye geçerse patronları yenmemizin o ölçüde kolay olacağını biliyorduk.

Servis hareket ettiğinde işçilerin bülteni okumaya başladığını sevinerek izledim. Yaşanan örgütsüzlük işçilerin bir kısmı üzerinde karamsar bir ruh hali yaratıyor olsa da, dayanılmaz sömürü ve ağır çalışma koşullarına karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği arayışı içinde olan işçiler de var. Bizler çalışma ve yaşam koşullarını değiştirmek için mücadeleden başka bir çıkar yol olmadığını bilerek, olabildiğince çok işçiye ulaşmaya ve bu amaçla bültenimizi dağıtmaya devam edeceğiz. ■

UİD-DER'le 12 Eylül'ü Protesto Mitingi

■İkitelli'den bir fabrika işçisi

14 Eylül günü Kadıköy'de 12 Eylül'ü protesto mitingine katıldık. '80 sonrası kuşak olarak bu faşist darbe hakkında hiçbir şey bilmeyerek yetişmiştik. Mitinge katılmadan da bunu açık olarak gördük. Gençleri ilgilendirmesi gereken bu sorundan gençlerin haberi yok!

Ben de daha öncesinde bu darbeye ve sonuçlarına dair bir şey bilmiyordum. Benim küçükken hocalarımdan öğrendiğime göre "kardeş kardeşi vuruyordu, ordu geldi düzeltti"ydi. Evet düzeltmiş! Gerçekten de öyle bir düzeltmiş ki ne olduğunu bile hatırlamıyoruz.

Ben UİD-DER'e teşekkür ediyorum. Yaptığı etkinliklerle olsun, dernekteki sohbetlerle olsun bu darbenin ne amaçla ve aslında kime karşı yapıldığını bize öğretti. Bugün ise artık bu öğrendiklerimizi işçi arkadaşlarımıza anlatma zamanı. Darbecilerin yargılanmasının ve 12 Eylül'ü yaşamış,

kanını canını kaybeden işçi kardeşlerimizin hesabını somamızın tek koşulu da bizim örgütlülüğümüzdür. Hepinizi, yaşanan o günleri unutmamaya, çekilen acıları içimizde hissetmeye, 17 yaşında darağaçlarında sınıf kardeşlerimizi sallandıran bu köhnemiş düzeni sorgulamaya çağırıyorum. Her şeyi öğrenmeliyiz, bize kan kusturanların defterini dürmeliyiz. Çözüm örgütlü mücadelede. ■

Swisscard Direnişinden Çıkardığımız Dersler

■Swisscard direnişçilerinden bir kadın işçi

Son yıllarda yaşanan direnişlere ve grevlere baktığımızda, karşılaşılan sorunların, eksikliklerin, yapılan hataların ve yüz yüze gelinen sonuçların neredeyse aynı olduğunu görüyoruz. Buralardan çıkardığımız dersleri, edindiğimiz tecrübeleri ne yazık ki diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimizle, grev çadırlarına taşımak konusunda eksikliklerimiz var. Ama patronlar sınıfı, işçi sınıfı gibi hareket etmiyor. Bir yerde kazandığı deneyimi, sınıfları adına ortaklaştırıp birlikte hareket edebiliyorlar. Bu yüzden de, yaşadığımız deneyimlerin önemli bulduğum ve bugünün mücadele eden işçilerine ışık tutacağını düşündüğüm kısımlarını paylaşma ihtiyacı duyuyorum.

1999 yılında, Swisscard işçileri olarak çalışma koşullarımızın ve ücretlerimizin kötü olmasından kaynaklı, sendikali olmaya karar vermiştik. Bunu yapabilmemiz için de, fabrikada çalışan işçi sayısının yarısından fazlasını örgütlememiz gerekiyordu. Yasalar ve sendikacılar bunu yeterli görüyordu. Oysa gerçek hayatta yaşadığımız deneyim gösterdi ki, çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu örgütlemek şarttı. Örgütlenmek dediğimiz şey, salt üyelik formu üzerine imza atmak değildir. Sendikaların işlevini öğrenmek, geçmiş grev ve direniş mücadelelerini bilmek, en önemlisi de, patronlar sınıfına karşı, bağımsız sınıf siyasetimizle donanmış, sınıf bilinçli militan birer işçi olabilmektir. Ancak o zaman, örgütlü patronlar sınıfına karşı başarılı mücadeleler yürütebiliriz.

Bir grevin veya direnişin başarıya ulaşabilmesi için o greve, o fabrikada bulunan bütün işçilerin destek vermesini sağlamak gerekir. Bir kısım işçi fabrika dışında direniş ya da grevdeyken, diğerleri fabrika içinde üretime devam ediyorsa, o patronun dize gelmesini bekleyemeyiz. Bu nedenle, örgütlenme çalışması yapılırken, hedef, işçilerin tamamının örgütlenmesi olmalıdır. En azından bunun için yeteri kadar çaba harcamak gerekir. Sadece çalışan işçilerin örgütlenmeye katılması yetmiyor tabii ki. Aynı örgütlülüğün, aileler içinde de yaratılması gerekiyor. Direniş ve grev çadırlarımızda ailelerimiz ile yan yana mücadele etmek zorundayız. Hatta evimizi, yatağımızı mücadele alanlarımızla, grev çadırlarımıza taşımak gerekir. Tıpkı Karyapsan direnişindeki işçi ağabeylerimizin yaptığı gibi. Hepimize iyi bir örnektiler. Yaşam alanlarını, aileleri ile birlikte, fabrikalarına taşıdılar. Geceleri aileleri ile birlikte fabrikalarında yattılar. Biz bunu Swisscard direnişinde yapamadığımız için birçok olumsuzluk yaşadık.

Örgütlenme çalışmalarına başladığımız andan itibaren, olası bir grev veya direnişe de hazırlanmak gerekir. Henüz işveren tasfiye sürecini başlatmadan, ücretlerimizi alabili-

yorken, yardım ve dayanışma fonu oluşturmak kesinlikle zorunludur. Çünkü ekonomik sıkıntılar direnişlerin en zayıf noktalarından biridir. Fabrika içerisinde, önceden oluşturulacak fonlarla, bu sıkıntıları en aza indirebilmek mümkündür.

Swisscard direnişinde öğrendiğim önemli bir şey de, yasalardan ve onun koruyucusu olduklarını söyleyen kolluk kuvvetlerinin gerçek işleviydi. Sendikali olmak yasaldı, ama sendikaya üye olduğumuz anda hepimiz işten atıldık. Polis karşımıza dikildi ve "direniş yasal değil, yapamazsınız" dedi. Oysa ne hırsızlık yapmıştık, ne de dolandırıcılık. İnsanca yaşayabileceğimiz bir ücret, sağlıklı çalışma koşulları istemiştik sadece. Bu isteklerimize yanıt olarak, karşımızda sadece patronu değil, örgütlü patronlar sınıfını buluverdik. Örgütlü diyorum çünkü polisyle, karakoluyla, mahkemesiyle, noteriyle kısacası devletin tüm kurumlarıyla, karşımıza duvar gibi çıkmıştı patron. İşte o zaman öğrendik ki, patronlar sınıfı en ufak bir hak arama mücadelesine dahi sınıf tavrıyla yaklaşıyor. Biz farkında olmasak da, karşısındakinin

bir sınıf, yani işçi sınıfı olduğunu biliyor ve sınıfa karşı sınıfsal bir cephe oluşturuyor.

Demokrasinin, hukukun, anayasanın, adaletin, devletin, polis, eşitliğin, özgürlüğün kimler için var olduğunu öğrendik. Öğrendik ki, mücadele sadece fabrika patronuna karşı verilmiyormuş, en ufak bir sendikalaşma mücadelesinde dahi, patronlar sınıfına karşı mücadele yürütmek gerekiyormuş. Öğrendik ki, mücadele işyerine sendikanın girmesi ile bitmiyor, asıl mücadele ondan sonra başlıyormuş. Çünkü sendikali bir şekilde çalışmak demek, o sendikanın içerisinde de çalışmak, üye olduğun sendikayı sürekli olarak denetlemek ve bürokrasiye karşı mücadele yürütmek demekmiş. Alevisiyle Sünnisiyle, Kürdüyle Türküyle, Amerikalısıyla, Afrikalısıyla yeryüzündeki tüm işçiler sınıf kardeşimizmiş ve birlikte mücadele etmeden bu dünyayı değiştiremezmişiz. Çünkü karşımız-

daki sistem uluslararası bir sistemdir.

Sonuçta sendikali olarak fabrikaya geri dönemedik, ama işçi sınıfının bir parçası olduğumuzu öğrendik. Sınıf kimliğimizi kazandık. Sınıf mücadelesinin hayat boyu sürdüğünü anladık. Gerçek kazanım buydu. Biliyoruz ki, Swisscard direnişi bitti ama nice yeni direnişler, grevler yaşandı, yaşanacak. Bizler de, sınıf bilinçli işçiler olarak bu mücadelede yerimizi aldık ve sonuna kadar da kavgamızı vereceğiz.

Selam olsun Marport, E-Kart, Unilever, Desa, Yörsan ve diğer işyerlerindeki tüm direnişçi, grevci işçilere! ■

Örgütsüzlüğün Sonuçları

■ Çatalca'dan bir tekstil işçisi

Selam dostlar, bu mektupta aslında hem kendimden hem de sorunlarımızın ne kadar benzeştiğinden bahsedeceğim. Ben büyük bir tül perde fabrikasında çalışıyorum. Fabrika son teknoloji dev makinelerle üretim yapıyor. Bir işçinin bir günde ürettiği, bir aylık ücretini geçir. Camlarınıza taktığımız perdeler hangi koşullarda üretiliyor, biraz ondan bahsetmek istiyorum.

Çalıştığım fabrika hem Türkiye'ye hem de dünyanın birçok ülkesine üretim yapıyor. **Üç vardiya halinde gece gündüz** çalışmamıza rağmen **asgari ücret** alıyoruz. Aslında tam alıyoruz da denilemez, çünkü genelde ayın onunda, on beşinde, yirmisinde, yirmi beşinde alıyoruz ücretimizi. Zorunlu mesailer yüzünden tatili unuttuğumuz gibi ciddi sağlık sorunlarımız da ortaya çıkıyor. Düzensiz uyumanın vermiş olduğu **aşırı gerginlik, ayakta uyuklama, bel ağrıları, bacaklarda varis oluşması, yemeklerin kalitesiz olmasından dolayı mide hastalıkları**, sinirleri boşalıp kendini tutamayıp ağlayanlar ve daha bir

sürü şey... Bunlar yetmezmiş gibi keyfi sebeplerden dolayı işten atılanlar...

İki sene içerisinde 3 bin işçi ya kovuldu ya da kendisi işten çıktı. **Tam 3 bin kişi!** Patronumuz işsizlik kırbacını acımasızca örgütsüz işçilerin sırtında şaklatmaktadır.

İş kazaları o kadar çok yaşanmaktadır ki neredeyse sıradan şeyler haline gelmiştir. Makineye elini kolunu kaptırmak artık iyice sıradanlaşmıştır. Geçenlerde 18 yaşındaki bir arkadaşımızın üç metre yükseklikten düşerek boş zemine çakılması sonucu birçok yerinde ezilmeler oldu. Fakat bunun çözümü de kolay; üç gün dinlen geçer!

İşin gerçeği biz işçiler örgütsüzlüğümüzün faturasını öduyoruz. İşsizlik kırbacı ve aynı zamanda örgütsüzlüğümüz yüzünden sermaye sınıfı saldırılarına tam gaz devam edebiliyor. Biz işçiler insan gibi yaşamak için ayağa kalkmazsak eğer, bu rezil hayat daha da çakilmez bir hal alacak. İşçi sınıfı kendilerine cehennem ızdırabı yaşatan patronlardan ve onların sisteminden **hesap sormak için el ele vermelidir**, çünkü onların kurtuluşu kendi elindedir. Kan emicilerden hesap sormak için işçi sınıfı, sınıf cephesini güçlendirmelidir. ■

Krizin Faturası Patronlara

■ Gebze'den bir metal işçisi

Dünyayı sarsan küresel kriz, yansımalarını Türkiye'de de buldu. Büyük otomotiv fabrikaları işten çıkarmalara başladı. Yaklaşık 1250 işçinin işini kaybettiği Ford fabrikasına üretim yapan yan sanayi ve tedarikçi firmalar da daralmaya gidiyor. Bunu bahane olarak gösteren patronlar, kış aylarına doğru ilerlerken işsiz kalan işçilerin hallerini umursamıyorlar. Çalıştığım fabrikada **Çelik-İş sendikası** örgütlü. Sendika başkanımız adeta felâket tellâlları gibi birçok fabrikadan işten çıkarılanları sıralayıp, çalıştığımız fabrikada da aynı sürece maruz kalacağımızı pervasızca söylemekte ve bunu yaparak fabrika patronunun işten çıkarmalarını savunmakta. Böylece patronun tüm saldırılarına açık hale gelmiş olduk. Üstelik sendika başkanının bu tutumu işçiler arasındaki güvensizliği de arttırmış ve saldırılara karşı ortak mücadele etme şansımızı da en aza indirmiştir.

Sendikanın, krizin nedeni olan patronları teşhir etmesi gerekirken onları koruması, bizleri mücadeleye hazırlaması gerekirken mücadele azmimizi kırması, biz işçileri kurbanlık koyunlar gibi patronların karşısında yalnız bırakması yeni bir şey değil. Sınıf bilinçli işçiler çok iyi bilmektedir ki, patronların sisteminin yarattığı bu krizin faturasını da patronlar ödemelidir. Bu krizin sorumlusu biz işçiler değiliz. Dolayısıyla suçumuz olmayan krizin faturasını da yaratanların ödemesi gerekiyor. Bunu yaptıracak tek güç örgütlü işçi sınıfıdır. Bu gücü harekete geçirmek

için çok çalışmalı ve mücadele duvarını yorulmadan örmeliyiz.

Yaşasın İşçilerin Birliği! ■

“Hizmet, Kalite, Güven”!

■ Tuzla'dan bir işçi

Ben sınaî ve tıbbi gazlar alanında çalışan bir fabrikada işçiyim. Yaptığımız iş çok ağır olmasına rağmen, aldığımız ücretler ve çalışma koşullarımız çok kötü. Çalıştığım fabrika bu ülkede bir tekel. Pazara yeni rakipler girmesine rağmen en güçlüsü durumunda. Müşterileri etkilemek için bir de slogan üretilmiş ve bütün araçlara bu slogan yazılmış: **“HİZMET, KALİTE, GÜVEN”**. Ne güzel sözler değil mi? Ama elbette söz konusu olan biz işçiler olunca bu kelimeler anlamsız oluyor. Meselâ müşteriye en iyi HİZMET’i vermek için anası ağlatılan bizler, verilen ücretlerle herhangi bir hizmetten faydalanmak bir tarafa en doğal ihtiyaçlarımızı bile karşılayamıyoruz. KALİTE’ye gelince, çok ağır bir işte günde 12 saat çalışmak zorunda bırakılan biz işçilerin ne sağlığımızda ne de hayatımızda kalitenin “K”sı yok. Bence en önemlisi GÜVEN, ama müşteriye verilen güven değil, fabrikadaki işçi arkadaşlarımıza olan güven. Bu güveni bir sağlayıp birlik olabilirsek o zaman patrona ve onun yalakalarına güvenmez ve haklarımızı söke söke alırız. Bunun için **kendimize, sınıfımıza, işçi derneklerimize ve sendikalarımıza** güvenmeliyiz, çünkü başka bir çaremiz yok.

Örgütlüsek Her Şeyiz, Örgütsüzsek Hiçbir Şey!

Kent Gıda'da İşten Atmalar Devam Ediyor

■ Kent Gıda'dan bir işçi

Kent Gıda'da, geçtiğimiz aylarda, Ktoplu sözleşmede yaşanan sıkıntılardan ardından işçiler "artık yeter" demiş ve fabrika önünde çeşitli eylemler düzenlemişlerdi. Patron ise işçilerin eylemlerine 22 işçiyi işten atarak karşılık vermiş ve ardından da tüm işyerinde tam anlamıyla terör estirilerek, işçiler üzerinde baskı kurulmaya çalışılmıştı. Tepkilerin hâlâ yatışmamış olmasından endişe duyan işveren, işçi kıyımlarına tekrar başladı.

Gerekece olarak "çalışma koşullarına uyumsuzluk", "düzen ve huzuru bozacak tutum ve davranışlar ne-

deniyle verimli çalışmamak" gibi soyut bahaneleri gösteren Kent Gıda işvereni, 30'a yakın işçiye savunma yazdırdı ve bunların 15'ini işten attı. Oysa asıl nedenin iki ay önce yaşanmış olan eylemler olduğu biliniyor. Aradan geçen süreçte, işçiler ilk işten atmalara gereken tepkiyi gösteremediklerinden ve sendika da işçilere sahip çıkmadığından, şimdi 15 arkadaşımız daha işinden oldu. İşten atmaların Kasım ayına kadar süreceği zaten dilden dile dolaşüyor. İşveren, işten çıkarmaları bayram tatiline denk getirerek tepkileri azaltmayı planlıyor. Sendika temsilcileri ise bu süreçte, fabrikanın vermiş ol-

duğu bayram şekerlerini işçilere dağıtmaktan başka bir şey yapmıyor. Sendikanın, atılacakların listesini işverenle ortak olarak hazırladığı da, Kent Gıda işçilerinin dile getirdiği bir diğer konu.

Kent Gıda işçisi bu olup bitenlere sesini çıkarmadığı ve sendikayı da zorlayarak atılan arkadaşlarını geri aldırmadığı sürece, yeni işçi kıyımlarının yaşanması ve kölece çalışma koşullarının sürmesi kaçınılmazdır. Korkunun ecele faydası yok! İşten atılmaları ve patronun keyfi davranışlarını önlemenin tek yolu ayağa kalkmak ve haklarımızı örgütlü biçimde savunmaktan geçiyor. ■

İzin Gününüzde İşyerinize Gidermiydiniz?

■ Kurfalı'dan bir çağrı merkezi işçisi

Yine koşturmaca içinde mola kullanmak için üç kat aşağıdaki sigara odasına iniyorum. Ekrandan molayı tuşladığımız anda toplamda **10 dakikalık mola** süreniz merdivenlerdeki iniş ve çıkışlarda doluyor aslında. Ama arkadaşlarınıza "nasılsın" diyebileceğiniz tek karşılaşma yeri de bu sigara odası. Odaya girince başka bölümden bir arkadaşla merhabalaşıyorum. Bir gün önce takım liderinin yaptığı haksızlığa sinirlendiği ve takım arkadaşları tarafından yatıştırılmaya çalışıldığı bir sırada karşılaşmıştık onunla. Nasıl olduğunu ve yaşadığı olayı soruyorum ama çok dalgın ve uzaklarda birine bakıyor sanki... Sonra anlatmaya başlıyor fakat olayı değil kendini... Mutlu olmadığını, yaptığı işten nefret ettiğini, ama izin günü olmasına rağmen bugün işyerine geldiğini söylüyor. İzin günü olmasına rağmen!

Sohbet derinleşiyor. O kadar kısıtlı bir süre ki, molamı birkaç dakika uzatmak pahasına devam ediyorum. Kendini kocaman kalabalıklar içinde yapayalnız hissettiğini, küçük mutluluk parçalarıyla artık avunmak istemediğini söylüyor. Giyinmiş, hazırlanmış, tüm güzel takıları ve makyajıyla onu gördüğümde dikkati asıl çeken şey, yani yüzündeki

mutsuzluk şimdi anlamını buluyor...

"**Çağrı üzerine çalışma**" adı altında part time olarak çalışıyoruz ve dolayısıyla izin günlerimiz ücretsiz. Çalıştığımız kadar sigorta primi yatırılıyor. Her geçen gün zorlaştırılan kurallar ve **prim ceza sistemi** tepemizde bir tokmak gibi bekliyor. Bunların sonucu olarak ücretlerde kesintiler, alt bölümlere indirilme tehditleri ve son olarak da işten **performans düşüklüğü** bahanesiyle atılma korkusuyla çalışan yüzlerce işçi bunaldıkça bunalıyor. İşçilerde yaratılan **yalnızlık, mutsuzluk, yabancılaşma ve güvensizlik hali** son raddeye ulaşmış durumda.

Bizler bilinçlenip, örgütlenerek ve bıkip usanmadan bildiklerimizi diğer işçi arkadaşlarımıza aktarmaya devam ederek ilerlemek zorundayız. Ancak mücadele ettiğimizde hayatımız gerçek anlamını bulacak, yeryüzü yaşanabilir bir yer ve şairin de dediği gibi "aşkın yüzü" olacak. Mutsuzluğun, yalnızlığın ve birbirimize olan güvensizliğin asıl sebebi kapitalizmdir. İşte bu bilinçle asıl öfkemizi ve gücümüzü bu sömürü düzenine yöneltmeliyiz. Bu düzeni temellerinden sarsıp yerle bir edecek tek güç ise **işçi sınıfı ve onun örgütlü mücadelesidir.** ■

Meslek Hastalıkları İşçilerin Suçuymuş!

■Aydınlı'dan bir gıda işçisi

Her gün, kimimiz gemi üretmek için, kimimiz deri işlemek için, kimimizse şeker üretmek için tutuyoruz fabrikaların yolunu. Gece gündüz dur durak bilmeden çalışıyor ellerimiz. Yaşamlarını kölece çalışma koşullarında törpüleyenler olarak, üretim alanlarına sağlığını bırakıyoruz. Her fabrikanın çalıştırdığı işçisinde o fabrikaya özgü bir meslek hastalığı bulabilirsiniz.

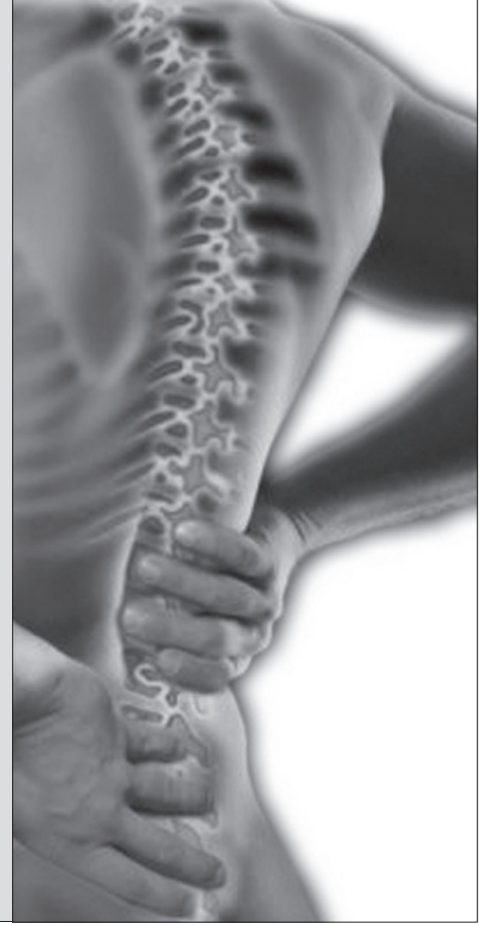
Benim çalıştığım fabrikanın biz çalışanlara armağanı ise, bel fıtığı, boyun fıtığı hastalıklarıdır. Çalışanların %60'ından fazlası bu hastalıklardan en az birine sahiptir. Çalışılan bölüme ve çalıştığı yere göre bu hastalıklara yakalanma zamanı değişiyor. Ama ne olursa olsun birkaç yıl sonra, işçi bu hastalıklara yakalanmış oluyor. Yasa-

da meslek hastalığı şu şekilde tanımlanmış: "Sigortalının çalıştırıldığı işin niteliğine göre, tekrarlanan bir sebeple veya işin yürütüm şartları yüzünden uğradığı, geçici veya sürekli hastalık, sakatlık ya da ruhi arıza halleri meslek hastalığı kapsamında değerlendirilmektedir." Yasa böyle söylemesine karşın, müdürler bu fabrikadaki hastalıkları meslek hastalığı olarak kabul etmiyor ve şöyle diyorlar: "Eğer kasaları yanlış kaldırırsanız tabii ki bel fıtığı olursunuz. Kasaları düzgün kaldırmamız için eğitimler verdik. Bunlara uymuyorsanız ne yapalım. Burada meslek hastalığı yok! Eğer meslek hastalığı arıyorsanız metal fabrikalarına bakın, göreceksiniz zehirlenmiş ciğerleri."

İş kazalarında olduğu gibi, meslek hastalıklarının suçunu da işçilere yıkıyorlar. Her bölümden pilot olarak üçer kişi alarak eğitim verdiler. Bölümlerde geriye kalanlaraysa, panoya asılı doğru kaldırış şekillerine bakmakla yetinmek kaldı. Kaldı ki mesele eğitim vermektense değil, çalışma koşullarını düzeltmekten geçiyor.

Hayatı var ederken, kendimizi yok etmeyelim. Yaşam koşullarımızı ve çalışma koşullarımızı değiştirecek olan, işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Patronlar ve onların temsilcileri bizle-

rin bilincini bulandırmak için, iş kazalarının da, meslek hastalıklarının da sorumlularını bizler ilan etmeye çabalarlarken birçok yonteme başvuruyorlar. Tüm bunlara karşı zırhımız örgütlülüğümüzdür. Bu zırhı kuşanıp, dünyayı yaşanması bir yer haline getirelim. ■

Yaşasın "İşçi Dayanışması"!

■Kartal'dan bir matbaa işçisi

Ben Akademi matbaada çalışan bir işçiyim. Geçenlerde Bakşam paydosunda servisleri beklerken ellerinde "İşçi Dayanışması" bülteni olan işçi arkadaşlar yanımıza geldiler. Bizlere ellerindeki bülteni tanıtarak almamızı, okumamızı tavsiye ettiler. Ben de bir tane aldım, bültende çeşitli sektörlerdeki fabrikalardan haberler vardı. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. Devlet Malzeme Ofisi matbaasında çalışan bir işçi,

fabrikasındaki sorunları anlatmış. Oysa devlet sektöründeki işçilerin iyi şartlarda çalıştığını zannederiz. Orada da bizim yaşadığımız sorunların hemen hemen aynısı yaşanmış. Hasta oldun mu vizite kâğıdı alman zormuş, aynen bizdeki gibi. Doktorun verdiği iş göremez raporun yedi günü geçti mi ihtar yiyormuşsun. Bir de iş hakkın tazminatsız feshedilebiliyormuş.

Bizde de durum farklı değil, her an işten çıkartılabiliyoruz. Devlet Malzeme Ofisi matbaasından emekli olmuş bir işçi abimizle geçenlerde sohbet ederken, "Biz '80 öncesinde orada işçiler olarak örgütlüydük ve birbirimize güvenirdik. Birlikte hareket ederdik, fabrikada işçilerin dediği olurdu, yani vizite kâğıdı ya da rapor almak ne ki! Çalışma koşullarından maaş zammına kadar her şeyde söz sahibiydik" diyordu. Ben bu bülteni hazırlayanlara teşekkür ediyorum. Bu bülten sayesinde biz işçiler daha iyi anlıyoruz

ki, haklarımızı almak ve olanı da korumak için, birlik olup, birbirimize güvenip mücadele etmeliyiz. Aynen eskiden mücadele veren işçiler gibi. ■

Yeni Yasayla Sağlığımız Daha da Bozulacak

Genel Sağlık Sigortası (GSS) 1 Ekim 2008 tarihinde yürürlüğe girdi. Ancak sağlığı paralı hale getiren yasanın birçok maddesi zaten bütün hastanelerde fiilen uygulanmaya başlamıştı. Şimdiye kadar zaten tıbbi malzemelerin büyük bir kısmının parası karşılanmıyor, birçok ağır ve ciddi hastalık da sigorta kapsamı dışında bırakılıyordu. Böylece parası olmayan emekçi kitleler ölüme terk ediliyor. Yeni yasa ile bu durum daha da kötüleşecek! Patronların kapitalist düzeni, sınırlı sağlık haklarımızı da bir bir gasp ediyor. İşçi ve emekçilerin sağlık sorunları hızla artarak çoğalıyor.

İşçi sınıfının ücretlerinden kesilerek kurulan SSK hastanelerine hiçbir yatırım yapılmazken, fonların patronlara peşkeş çekilmesi gündemden hiç düşmedi. **12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra** başlayan saldırı paketlerinin ardı arkası kesilmedi. İşbaşına gelen her hükümet kendi döneminde bu saldırı paketlerini bir bir hayata geçirdi. Son saldırı paketlerinin bir kısmı, AKP hükümeti imzasını taşıyor.

GSS yasası daha yürürlüğe girmeden işçi ve emekçiler sonuçlarıyla karşı karşıya kalmaya başladı. İzmir ve Ankara'da **elliden fazla bebek bu yasalara kurban edildi**. İstanbul ve Gebze'de parası olmayan aileler yanan çocuklarını hangi hastaneye götürseler hastanenin kapısından içeri bile alınmamışlardı. Adana'da tüp gaz patlaması sonucu vücudunda birinci dereceden yanıklar oluşan çocuğun ailesinin parası olmadığı için özel bir hastanede bir saat boyunca nasıl acıyla bekletiltiğini televizyonlarda izledik. Çarpıcı bir örnek de 2006 yılında yaşandı. İş kazası geçiren ve kolunda parçalı kırıklar oluşan SSK'lı 20 yaşındaki bir işçi, takılacak platinleri alacak parası olmadığı için platin yerine koluna tel taktırmak zorunda kaldı. İşçinin kolu üç hafta içinde kangren oldu ve dirseğin üs-

tünden kesildi. Buna benzer olayların sıklıkla yaşandığı ve hatta birçoğunun ölümle sonuçlandığı aşikârdır.

İnsan sağlığı patronlar için para kazanmak anlamına geliyor. Sermaye düzeninin temel kuralı, "paran varsa sağlık hizmetlerinden yararlanırsın, paran yoksa ölüp gidersin"! Hastane kapılarından dönen, rehin kalan, borç batağına saplanan insanlar, kapitalist sistemin işçi ve emekçilere iyi bir yaşam sunmayacağına kanıttır. Çürümüş düzene karşı mücadele etmeden hiçbir hak kazanılamaz. Parasız sağlık hakkını ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükselterek elde edebiliriz. Örgütlülüğümüzü güçlendirmek için işçi ve emekçi kesimleri GSS konusunda bilinçlendirmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Patronlar sınıfının saldırılarını ancak o zaman püskürtebiliriz. ■

Aman Hastalanmayın İşten Atılabilirsiniz!

■Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesinden bir kadın işçi

Yaklaşık 450 işçinin bulunduğu bir metal fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada da **rapor almak** işten atılma sebebi haline geldi. Hastalandığımızda da öyle kolay kolay izin alamıyoruz. "Zaten yatıyorsunuz, tam üretim hızlanıyor siz gelip izin istiyorsunuz. Bugünü mü buldunuz hastalanacak" diyor şeflerimiz. Nedense bizim her izin isteğimiz üretimin hızlandığı zamana denk geliyor ve bu yüzden bize izin verilmiyor. Özellikle Pazartesi ve Cuma günleri hiçbir şekilde izin verilmiyor. Şeflerimiz bu sefer de "3 gün tatil yapacaksınız değil mi, izin falan yok size, hastaneye de gideceğiniz yok zaten" diyerek Pazartesi ve Cuma günleri hasta olunamayacağını söylüyorlar. Yani onların keyfine göre ve üretimin elverdiği zamanlarda hasta olabiliriz ancak. İşçilerin çoğu, rapor aldığı için işten atılmalardan haberdar olduğundan, işten atılma korkusuyla

hastaneye bile gidemiyor, gitse bile rapor alamıyor. Hatta raporlu olduğu halde işe gelenler bile var.

Diyelim ki, hastalandık ve "şans" eseri şefimiz de hastaneye gitmemiz için izin verdi. İşte o zaman da bize, "sakin rapor almayın, izin kâğıdı yazalım yeter" diyor. Bunun sebebi de, üç güne kadar rapor alırsak o günlerin karşılığını işverenin ödeyecek olması. Bu yüzden "rapor almayın izin kâğıdı yazalım ve gelmediğiniz günün parasını da maaşınızdan keselim" diyorlar. Yani hastalanıp hastaneye gittiğimiz için maaşımızdan para kesilecek. "Zaten aldığımız üç kuruş para, bir de hastaneye gidersek elimizde bir şey kalmaz, işimizden de oluruz" diyerek çoğu kişi gitmiyor hastaneye.

Bu kadar önemli bir hakkımızı dahi kullanamıyoruz. Rapor almak, hakkımızı istemek ve daha birçok şey, keyfi bir biçimde işten atılmamıza yetiyor. Patronların bizlere karşı bu davranışları, tüm bu saldırılara sessiz kalışımızdandır. Bizler sesimizi çıkarmazsak, birlik olmazsak, örgütlenmezsek bu tür keyfi uygulamalar ve ağır çalışma koşulları daha da fazlasıyla bizlere dayatılacaktır. Buna karşı çalıştığımız işyerlerinde işçi arkadaşlarımıza sistemin teşhirini yapmalı ve onları örgütlü mücadeleye katmalıyız. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul

Esenler temsilciliği: Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Üreğ Apt. No:53 Gaziosmanpaşa

Gebze temsilciliği: Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşıyık Aydınlı

tel: (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org

Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

UID-DER İşçi Tiyatrosundan Yeni Bir Oyun!

“İşçiler İçin Nasıl Bir Oyun Oynamalı?”

UID-DER işçi tiyatrosu geleneğini yaşatmaya ve geliştirmeye çalışıyor. Bu temelde, hemen tüm temsilcilerinde bir çalışma yürütüyor. Yaz döneminde çalışmalarına ara veren UID-DER İşçi Tiyatrosu, Ekim ayıyla birlikte, dönem çalışmalarına yeniden başladı. Yaklaşık bir buçuk ay süren yoğun çalışmamız sonucunda “İşçiler İçin Nasıl Bir Oyun Oynamalı?” adlı oyunumuzu sahneye hazır hale getirdik. İlk gösterimimizi 26 Ekimde yapacağız. Oyunumuz, seyirciyle doğrudan temas kurmakta, seyirciler de oyunun içine katılarak sürecin bir parçası haline getirilmekte ve birlikte oynamaktadır denilebilir.

UID-DER İşçi Tiyatrosu, geçtiğimiz dönemde üç oyun sahneye koydu: **1 Mayıs Karanfilleri**, Köle İbrahim Tuhaf Konuşuyor ve **Barış İçin Savaş!** Bu üç oyun da, yoğun ilgi ve beğeni topladı. UID-DER’li işçiler olarak, işçi sınıfının sorunlarını, acı ve sevinçlerini, patronlar sınıfı karşısında ne yapması gerektiğini sahneye taşıyor ve diğer işçi kardeşlerimize sunuyoruz. Tiyatro için, “insanı insana insanla anlatma sanatı” dendir. İşte bizler de, işçileri işçilere işçinin diliyle anlatmaya çalışıyoruz. Her şeyi baştan sona kendimiz yapıyoruz: oyunları kendimiz yazıyor, kendimiz oynuyor, kendimiz sahneye koyuyoruz. Dekorları, kostümleri, sahnedeki resimleri de kendimiz yapıyoruz. Farklı sektörlerde çalışan işçileriz ve kolektif hareket ediyoruz. İşçi sınıfının mücadelesine bu şekilde hizmet etmekten çok mutluyuz. Her alanda üreten ve yaratan işçilerin, tiyatrodaki da bir şeyler yaratabileceğini, tüm zorluklara ve imkânsızlıklara rağmen yapabildiğini kendi deneyimimizden öğrendik. Yeter ki isteyelim, yeter ki çalışalım.

İçinde yaşadığımız kapitalist sistem, biz işçilere neredeyse hiç sosyal imkân sunmuyor. Sabahın köründe işe

gidip, akşamın karanlığında eve dönüyoruz. Yorgunluktan her tarafımız sızıyor ve bu şekilde televizyon karşısına yığılıyoruz. Ne veriliyorsa onu alıyoruz. Renkli ekranlardan, dizi filmlerdeki zengin kahramanların hayatını, sorunlarını, aşklarını, acılarını ve sevinçlerini izliyoruz. Bu şekilde, bize yabancı olan hayali karakterlere özeniyoruz, boş hayaller kuruyoruz. Hafta sonları ise, birçoğumuz çalışıyor. Peki, çalışmayanlar ne yapabiliyor?

Paraları olmadığı için, işçiler ne tiyatroya, ne sinemaya, ne müzelere, ne konserlere, ne de şehir merkezlerine gezmeye gidebiliyorlar. Böylece büyük çoğunluğumuz hafta sonlarını da televizyonların karşısında geçiriyor. Patronlar sınıfının istediği de tam olarak budur!

İşte tüm bunlardan dolayıdır ki, UID-DER’in yaşatmaya ve geliştirmeye çalıştığı işçi tiyatrosu çok anlamlıdır. İşçi tiyatrosu, işçi kitlelerine sosyalleşme, kaynaşma ve dayanışma imkânı yaratır. İşçi tiyatrosu işçi kitlelerinin dilidir. İşçi tiyatrosunun sahnesinde patronların değil, işçilerin acıları, sevinçleri, aşkları ve mücadeleleri yer alır. İşçi tiyatrosu, kapitalist düzenin işleyişine, burjuvazinin karmaşık ilişkiler ağıyla işçi sınıfını nasıl sardığına ve tiğine ayna tutar, ama ne gerektiğini de söyler. Bu tiyatrosu, işçi kitlelerinin bağrından doğan bir evlat konumundadır. Tüm işçiler kendi çocuklarına ve aynı zamanda dillerine sahip çıkmalıdırlar. Tüm dostlarımızı, renkli ekranlarını kapatıp oyunumuza gelmeye, birlikte oynamaya, bize güç vermeye, patronlar sınıfının çizdiği yaşamın dışında bir yaşam olduğunu görmeye davet ediyoruz.

kontrol et-
yapmaları
kımdan, işçi

tiyatrosu, işçi kitlelerinin bağrından doğan bir evlat konumundadır. Tüm işçiler kendi çocuklarına ve aynı zamanda dillerine sahip çıkmalıdırlar. Tüm dostlarımızı, renkli ekranlarını kapatıp oyunumuza gelmeye, birlikte oynamaya, bize güç vermeye, patronlar sınıfının çizdiği yaşamın dışında bir yaşam olduğunu görmeye davet ediyoruz.

UID-DER İşçi Tiyatrosu Oyuncuları